

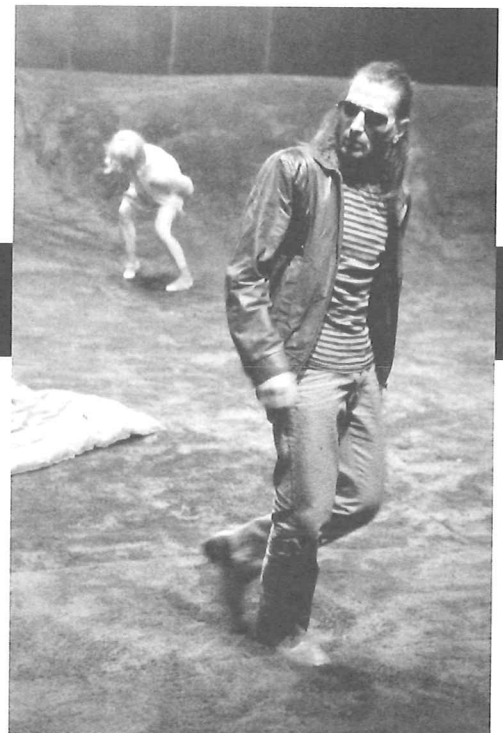
groot stuk de kracht van de voorstelling. Het maakt alle aanspraken gelaagd en meerduidelig. Als uit de wanhoop van het *white trash*-koppel bij aanvang van de voorstelling een mogelijk psychologische verklaring zou schuilen voor hun deprivatie, wordt dit in het duidelijk geënsceneerde tweede deel meteen weer onderuit gehaald. De ongecontroleerde bewegingen belichamen een steeds weerkerend lijden. Een ziek lichaam, een lijf dat de strijd heeft opgegeven. Of dat mogelijk door voortdurende vervalsing is verziekt. Dat doodgaat aan het leven. Een lijf dat in een verwetenschappelijkte wereld tot onderzoeksobject is geworden en zijn eigen drijfveren is vergeten. Alle interpretaties zijn mogelijk. Daardoor worden de duidelijk aangebrachte attributen, zoals de heupflacon in de eerste scène, niet meer dan speeltjes in een spel

van doorverwijzing en herinterpretatie. Waar je aanvankelijk de schokkerige bewegingen van Stuart en Lachambre nog zou kunnen toeschrijven aan een reëel verdriet en alsoholmisbruik, wordt deze optie in de gespeelde *first-date* setting meteen weer onderuit gehaald. Komt zij op ziekenbezoek? Of hebben ze een eerste afspraak? Of zijn de beide scènes slechts simulaties van het echte leven door de wetenschappers in het labo?

Zo krijgt ook het achtergebleven reddingstouw dat de dansers node in evenwicht hield meteen weer een andere invulling. Waardoor het samen met het débris van plastic zakjes, medisch materiaal en kampeergerei, steeds meer gaat functioneren als de ingewanden van de enscenering. Als de binnenkant die naar buiten wordt gedraaid. Aan de

symptomen van een geperverteerde op zijn kop gezette (of opgezette) wereld. De pels nog zacht opglanzend na de slachting.

Forgeries... is een heel open voorstelling geworden, maar tegelijkertijd ook een voorstelling die zich enigmatisch onttrekt aan elke éénduidige invulling. Om het even welke scène kan als uitgangspunt worden genomen voor de herinterpretatie van de andere beelden. Ondanks haar ogenschijnlijke toegankelijkheid, is *Forgeries* een leeg blad dat door de toeschouwer kan worden beschreven. Met humor, met wanhoop, met wetenschappelijke afstand, of emotionele empathie. Of natuurlijk, ja, met liefde. ●

Forgeries, Love and Other Matters
DAMAGED GOODS EN PAR B.L.EUX Foto Chris Van der Burght

helverlicht dokterskabinet tevoorschijn komt. Meg Stuart, die in de ogenblikken daarvoor haar kleren volpropte met plastic zakken en lege petflessen, gaat er binnen en laat zich 'onderzoeken' door Lachambre, intussen in dokterschort. Die haalt de rotzooi onder Stuarts kledij te voorschijn, betast haar rug, beschrijft wat hij opmerkt. De diagnose van dokter Lachambre en de daaropvolgende dialoog met Stuart lijken tegelijkertijd een zowel komisch als diepzinnig bedoelde verwoording van dat benauwde levensgevoel dat ik, zoals gezegd, vooral in eerdere producties herken. Net zoals Stuarts bewegingsvocabularium is dit tekstmateriaal repetitief, maar daar houdt elke overeenkomst wel mee op.

Lachambre: *'This is a landscape. This is a movement underneath the surface. This is heat. This is a chaotic movement device. (...) There is no waiting in this place. There is no anger in this place. There is no loving in this place. There are no emotions in this place. There is no dancing in this place. There is no contact in this place. There is no forgetting in this place. (...)'*

Stuart: *'There are no contradictions in this place. There are no misunderstandings in this place. There is no regret in this place. There*

is no intimacy in this place. There are no diseases in this place. There is no scar in this place. There is no reason to stay in this place. (...)'

Zo krachtig als Stuarts bewegingstaal en beeldend vernuft het vermogen hebben me te raken en te verstoren, zo volkomen onschadelijk glijdt dit pseudo-scherpzinnig, vals poëtisch tekstgebruik langs mij heen. Vermijd grote woorden in je tekst, zo werd ons steeds geleerd, en op ogenblikken zoals deze wordt duidelijk waarom. Sommige toeschouwers zullen het terugkerende patroon en de monotone voordracht wel bezwerend, mysterieus, diep of veellagig vinden, ik vind het vooral gratuit en ten koste gaand van sterkere, meer betekenisvolle scènes waarin veel spaarzamer en tegelijk opvallender met spreektaal wordt omgesprongen (zoals wanneer Stuart in het begin van de voorstelling, uitgeput na haar vruchteloze pogingen om de heuvel te beklimmen, plots murmelt: *'Is this some kind of joke? Are we there yet? My time is precious.'*)

Het is jammer dat *Forgeries...* zich dus zowel in de uitbouw van het concept en de samenstelling van de scènes, als in het gebruikte tekstmateriaal lijkt te bedienen van procédés die iets vrij-

blijvends over zich hebben. Stuarts onthutsende signalen verliezen aan schadelijkheid door flauwe humor, een overdosis gelijkwaardige variaties op hetzelfde thema zonder richting of opbouw, een hol taalgebruik dat stikt in zijn retorische intenties, de veelheid van half uitgewerkte of zelfs gerecycleerde ideeën. En dat is zonde van het –overigens destabiliserende en nog steeds erg *damaged*– materiaal. ●

¹ Ik verwijs naar recensies die verschenen na de opvoering op het Holland Festival, van 22 tot 25 juni '04, onder andere in *De Morgen*, *TM*, *de Volkskrant*, *Trouw*, *NRC Handelsblad*.